

**МОТИВИ към присъда № 11/01.11.2023 г. по НОХ дело № 192/2023 г.
по описа на РС-Б..**

Срещу подсъдимия П.В.Т. от с. Б.п., обл. В., е повдигнато обвинение затова, че на 29.09.2022 г., ок. 21.30 ч., направил опит да извърши полово сношение и действия на полово удовлетворение, с лице от същия пол, ненавършило 14 г. възраст – В.Р.С., роден на г., а именно : целуване в областта на бузите, устните, пъхане езика в устата, стискане в областта на задните части, сваляне на панталоните и обръщане на задните му части към половия си орган /пенис/, с намерение да проникне в ануса на пострадалия, като деянието е останало недовършено, поради независещи от волята на дееца причини, тъй като С. се отскубнал и избягал - престъпление по чл.157 ал.4 от НК във вр. чл.18 ал.1 от НК.

Прокурорът поддържа повдигнатото обвинение, счита че е доказано по безспорен начин и пледира на подсъдимия да бъде наложено наказание “лишаване от свобода“, с приложение на чл. 66 от НК, отчитайки се от съда съдебното минало на подсъдимия – въпреки реабилитацията му, младата възраст на пострадалия, възможните вредни последици от деянието. Иска се също така да не се кредитират думите на свид. Г. Г., като заинтересована, а показанията на свидетеля на защитата – разпитан едва пред съда, не изяснявали нищо съществено според прокурора.

Подсъдимият П. Т. не признава вината си и авторството на деянието, не дава обяснения в хода на процеса, иска да бъде оправдан. Защитникът на подсъдимия също пледира за оправдаване, поради липса на доказателства за извършване на деянието въобще, противоречиви показания на свидетелите на обвинението, вкл. и на самия пострадал.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и доводите на страните по реда на чл.14 и чл.18 от НПК, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Подс. П.В.Т. е роден наг. в гр. Б., обл. В., живущ в с. Б.п., обл. В., българин, български гражданин, не женен, с начално образование, не осъждан /реабилитиран/, не работи, с ЕГН *****.

Подс. П. Т. и родителите, най-вече бащата на пострадалия В. С. – Р.С., се познавали от деца, израсли заедно – дружейки, в с. Б.п., обл. В.. Покрай това познанство с бащата на детето В. и факта, че самото дете на подсъдимия било в приятелски взаимоотношения с пострадалото - контактували си, като деца, подсъдимият познавал добре и самия В. С.. Случвало се, когато последният идвал в дома на подсъдимия – при сина му, подс. Т. да остава насаме с него. При това П. Т. докосвал – галел, пострадалия В. С. с ръка по бедрото и главата, и му намигал, което смущавало /притеснявало/ малолетния

В. С..

Преди малко повече от една година пострадалият свидетел С. и синът на подсъдимия се скарали – сбили се, и оттогава не контактували.

През м. септември 2022 г. родителите на пострадалия били в чужбина, за да работят, и той живеел при баба си – свид. М. А. и дядо си – свид. Сл. А., също в с. Б.п., но в друга къща, различна от тази на родителите му. В къщата на родителите на пострадалия обаче, отглеждали - в селскостопанска постройка, прасе, което самият малолетен тогава / на 13 г. / В. ходел да храни.

На 29.09.2022 г. вечерта, подс. П. Т. бил в компания на други хора, като употребил много алкохол, опиянил се. Когато след 20.00 ч. тръгнал да се прибира към дома си, се движел трудно – залитал, личало му, че е пил.

Ок. 20.30.-20.40 ч. пострадалият бил пред дома на баба си, където до тогава със своята братовчедка – свид. Гл. Г. се занимавали с телефоните си, тъй като имали достъп до интернет в района. В. С. решил да иде до дома на родителите си, за да нахрани животното, отглеждано там. Но тогава, навън забелязал пияния Т. да преминава покрай къщата, с чаша в ръка. Понеже не искал да влиза контакт с него, той се позабавил, изчакал и след минути тръгнал. На друга улица обаче, до магазин в селото, попаднал на Т., който бил приседнал до магазина. Т. помолил малолетния свидетел да го придружи до къщата му, защото трудно се движел, като заявил, че е приятел с баща му, което свидетелят С. знаел и не отрекъл. В. С. се притеснил, но не посмял да откаже на приятеля на баща си и тръгнали заедно по улицата, като подсъдимият започнал да целува, но по бузите, В. С.. Вървели, докато стигнали кръстовище, което разделяло посоките им – към дома на Т. и дома на родителите на С.. Тогава момчето казало, че ще се разделят на това място, но Т. го хванал за ръката /лявата/ и стискайки го, за да не се измъкне, го повел към края на селото, с обяснението, че отиват да приберат кон на подсъдимия, вързан да пасе там - на поляна. Малкият В. се уплашил, защото се сетил, че Т. няма кон и изпитал страх от държанието на подсъдимия, но не посмял и да вика, защото мислел, че последният ще му направи нещо по-лошо, ако се разкреши. Така вървели ок. 10-тина минути, когато стигнали края на селото. Подсъдимият започнал да опипва по задните части С. и да го целува по лицето. Казал на В. да си „даде езика“, и че му „е хвърлил око още, докато бил малък“ /В./. На опита на момчето да възрази – че са от един пол двамата, Т. отвърнал „какво значение има“ и попитал детето - нали няма да каже на никого за разговора им. В. обаче, заявил, че ще каже на баба си, като се прибере. В близост до табелата за край на населеното място, където вече стояли, Т. извел момчето встрани от пътя, на поляна, като го повдигнал и отнесъл настрани. След това го бутнал на земята. В. С. паднал по корем, а Т. го натиснал с крак в гърба. Подс. Т. си свлякъл панталоните / гащите /, легнал до В., ребром и дръпнал, като свалил и неговите гащи. Тога свид. С. се извъртял, при което ударил подсъдимия и се отскубнал от захвата му. Станал и побягнал към къщата на свид. В. Аврамов – брат на дядо му Сладолин. В.

Аврамов живеел недалеч от края на селото и в близост до дома и на самия подсъдим. През това време подс. Т. също бил станал от земята и затичал след В. С., викал „че ще го хване“, но така и него настигнал. Още докато тичал, В. С. се разплакал, и така плачейки стигнал до дома на В. А. и заблъскал с ръце вратата, викайки дядото да отвори. Св. В. А. бил вътре и отворил, видял плачещото дете, което разказало, че П. го дърпал, борили се и последния „искал да ходи с него“. Св. В. А. откарал с автомобила си св. С. до дома на баба му М.. Пътном видели по улиците в селото самия подсъдим /пеша/, при което св. В. С. се стреснал и отново заплакал, викайки „ето го, ето го“, но се разминали и не контактували с него.

Свид. В. А. не бил в добри отношения с брат си – свид. Сл. А. и затова само оставил малкия В. С. пред дома на М. и Сл. А. и си тръгнал. Момчето влязло в тях, и виждайки баба си и дядо си, отново се разплакало. Плачейки, повтаряло „бабо, бабо, бабо“ без да може да говори отначало друго нещо, свързано по смисъл. След малко се успокоило и разказало, какво му се случило. Св. А. видяла трева по дрехите на внука си и одраскване на единия хълбок. Ядосана, свид. А. отишла с детето до дома на техни роднини – роднини по сватовство и на подсъдимия /тъща и тъст, неправилно назовани от свидетелката „свекър“ и свекърва“/. Споделила с тях за случката, но и те не били в добри отношения с П. и я посъветвали да си търсят правата чрез полицията.

Когато свид. А. и В. С. се върнали обратно в дома на бабата и дядото, били дошли и други техни роднини, други синове на св. М. и Сл. А., съседи също. Един от съседите - Н. Б. позвънил на тел.112 и съобщил за инцидента.

В. С. не можел да спи добре – спокойно през нощта, имал треска, вдигал температура, и пак повтарял неколkokратно „бабо, бабо, бабо“. Оплаквал се от болка в стомаха и ръката – дете бил държан от подсъдимия.

По повод подадения сигнал на тел. 112 било отпочнато досъдебно производство в РУ-Б., с разпити на свидетели.

Полицейски служител предупредил с протоколи по ЗМВР, както свид. С. А., така и роднина на подсъдимия – негов брат, да не се саморазправят по между си, с П. и въобще с членовете на семействата на П. Т. и В. А..

На 30.09.2022 г. В. С., следобед, бил прегледан от съдебен лекар, който установил нормалното му иначе физическо развитие за съответната възраст и пол - нормално развитие на отделните органи от тялото, вкл. и половите, вкл. и без данни за травматични увреждания и зацапвания на ануса.

В хода на разследването по случая, бил проведен следствен експеримент, при който пострадалият В. А. показал на присъстващите при извършване на това действие лица – мястото, където били с подсъдимия в края на с. Б.п., посоката, от която са дошли, позицията, в която бил поставен той на земята, преди да се отскубне и избяга от местопрестъплението, посоката на бягството си и къщата, към която е отишъл.

За престъпното посегателство спрямо малолетния тогава В. Аврамов и

образуваното досъдебно производство, от полицията била уведомена Д“СП“-Димово, отдел „Закрила на детето“ с оглед преценка за вземане компетентни мерки, спрямо детето С., като дете „в риск“.

В хода на досъдебното производство е проведена комплекса Съдебно психиатрично и психологична експертиза. Съгласно заключението по нея, няма данни за психично страдание у В. С. – преди и по време на посегателството към него, нито към момента на прегледа по повод експертизата, отразено е, че той е разбирал свойството и значението на действията си, бил е в състояние да ги контролира и предвижда последствията от тях, няма психични или умствени заболявания, изостаналост и най-вече: може да дава достоверни показания и да участва в извършване на процесуални следствени действия, няма данни да е завишено податлив на внушения и обясненията му съответстват на неговите възраст и интелект.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена, въз основа на: показанията на свидетелите М. А., Сл. А., В. А., Ив. К., Т. Д. частично – на св. Г. Г. – всички дадени в с. з., показанията на пострадалия свидетел В. С. дадени в с. з. и тези – прочетени в с. з. по реда на чл.281 ал.1 т.1 от НПК, приетите по делото писмени доказателства, събрани в хода на проведеното ДП № 404/2022 г. на РУ-Б..

Съдът намери, че гореописаните доказателства, обсъдени в своята съвкупност и поотделно, по безспорен и категоричен начин установяват описаната фактическа обстановка, поради което изцяло основа на тях своите фактически и правни изводи.

Подс. П. Т., разпитван като обвиняем в хода на ДП и след това в съдебната фаза на процеса, е отрекъл вината си и авторството към деянието, без да дава обяснения за случая въобще, но това е негово право по закон – сам да прецени каква защитна позиция да заеме.

Съдът обосновава генералния си извод – за виновно извършено престъпление и то от подсъдимия Т., на база на първо място, на оценените като идентични, не противоречащи си гласни доказателства – възприетите като истинни показания на свидетели. Това са думите на самия пострадал, малолетен към момента на деянието, но при протичане на съдебното следствие - навършил вече 14 г., св. М. и Сл. А., В. А., частично казаното от свид. Г.. От показанията на свидетелите В. С. , М. А., Сл. А. и В. А. според съда, се изясняват факти и обстоятелства относно предходни отношения, такива към момента на деянието и последващи го, досежно и извършените действия от подсъдимия, и поведението и състоянието на пострадалия, непосредствено след посегателството към него, макар и останало недовършено, като изпълнително деяние. Действително, свид. М. и С. А. най-вече, но и свид. В. А. са роднини, първите двама много близки, на В. С., но съдът отчита фактите, че именно това са хората, възприели не само думите, а и външния вид и емоционалното състояние на детето В., още вечерта на

29.09.2022 г., и всички те в корелация изложиха категорично и убедително своите възприятия относно малолетния тогава засегнат. И тримата роднини на пострадалия съобщават както за разказаното им от В. С. - като думи и действия на подсъдимия, изразеното намерение за задоволяване на полово желание, осъществените физически действия, за да се стигне / опит / до такова задоволяване у Т., пияното му състояние, причината да не се стигне до довършване престъплението, уплаха на детето, емоционалното разстройство, последвалото му психическо състояние. Съдът намира, че показанията на посочените трима свидетели – роднини, не следва да се приемат за пристрастни само въз основа на обстоятелството за биологичната връзка с В. С.. Самият свид. В. А. събщи съда, че не е в добри отношения с брат си С., потвърдено от свид. Сл. А.. Това е възпряло и свид. В. А. да влезе в словесен контакт с брат си и жена му още, когато е завел детето В. до дома им. Самата свид. М. А. разказа, че нейните синове / вкл. и бащата на малкия В./ са отрасли заедно с П. Т., което я накарало да потърси веднага сметка за станалото от роднините на самия П. Т. – /вероятно тъст и тъща, погрешно назовани от нея свекър и свекърва/. Свид. Сл. А. потвърди, че в дома им надошли много хора, а поименно посочен съсед помогнал – да се сигнализира за случая, на спешен тел.112. / видно и от запис за съобщението на телефона/

Изнесени по описвания начини ценени съвкупно в обсъдения смисъл, няма причина показанията на свидетелите – М. А., Сл. А. и В. А. – да не бъдат приети от съда за истинни и отчетени при вземане на решение по същество на казуса.

Съдът внимателно и в присъствието на задължително участващите в процеса лица само / съдебен състав, страни и процесуални представители – подсъдим и защитник/, но вкл. и след негова – на съда, преценка, допуснати родител /майка/ на пострадалия, и Инспектор ДПС при РУ-Б., даде възможност на непълнолетния вече В. С. да изложи спокойно твърденията си, като показания по случая, предупреден и за наказателната отговорност, която към този момент вече носи – като свидетел. РС-Б. не разполага със специално оформено помещение – т. нар. „синя стая“, за провеждане разпит на такива пострадали, но създадената обстановка в съдебната зала, според съда не възпрепятстваше В. С. да разкаже доста обстойно преживяванията си. Свидетелят се притесняваше в границите на нормалното от факта, че следва да разказва пред други хора отново случилото се, но непротиворечиво и с повече от казаното в хода на досъдебна фаза пред неговите роднини тогава, изложи същите най-съществени за делото факти – как е бил помолен от Т. да го придружи до дома му уж, но в действителност последният го е принудил, чрез стискане на ръка, да го последва в отдалечено от къщите в селото място, как е целувал и поискал еротичен отговор /„ подаване на език „ / от страна на В., приканата да не съобщава за случващото се, игнорирането на еднаквия пол, как го е принудил да легне на земята и също с помощта на сила – натиск с крак, го е задържал там, и най-вече последвалото смъкване на дрехите – на самия извършител, довели до безспорно осъзнаване от малолетния свидетел

за намеренията и желанията на Т.. Съдът прецени необходимостта от прочитане и прочете на осн. чл.281 ал.1 т.1 от НК показанията на свид. С., дадени в хода на досъдебната фаза, относно предхождащо деянието поведение на П. Т., тъй като за тях констатира противоречие със заявеното в съдебния процес от свидетеля. Запитан за истината, свидетелят С., под страх от наказателна отговорност вече и отново посочвайки смущението си пред съда, заяви, че първо дадените показания – от досъдебната фаза, са достоверни. / в които говори за „галене“ и словесни намеци за „мерак“ от страна на Т. към него/. Разказаното пред съда поведение на подсъдимия, демонстрирано на 29.09.22 г., и обективно е възможно, и реално е предизвикало субективната реакция на пострадалия – незряла още личност, дете, подложено на унижителни за честа и достойнството му действия и думи, противно на волята му, объркано от доверието към приятел на негово родител. Съдът приема за достоверни изцяло думите на свид. В. С. и в съвкупност с думите на свид. М. А., Сл. А., В. А., счита че доказват извършването на деянието и неговия осъществител. Съдът отбелязва, че в състава на деянието по чл.157 ал.4 от НК дори не се включват, като елементи /т.е. несъстовмерни са/ упражнените сила и възползване от познанството и доверието на детето на приятел. Тези налични по казуса обстоятелства са в случая само допълнителни такива, отразяващи се на отговорността на дееца. Достатъчно, съгласно записа в закона е, за реализиране деяние по чл.157 ал.4 НК – осъществяване на полово сношение и/ или блудствени действия спрямо „малолетен“. По казуса те не са осъществени – няма доведено до край, приключило изпълнително деяние, престъплението е спряло във фазата на опита, но пък причината за това не е „отказа“ на самия извършител, а други, външни, странични обстоятелства – бягството на пострадалия, а вероятно и алкохолното опиянение на подсъдимия, затруднило координацията, контрола на движенията му.

Показанията на свидетелите – пострадалия В. С., М. А., Сл. А. и В. А. се подкрепят и от други, макар и косвени факти – пострадалият е участвал в проведен в хода на досъдебната фаза следствен експеримент, при който съотносимо с показанията си, е посочил и мястото, на което е извършено посегателството към него, и позата, която е бил принуден да заеме и посоката, вкл. и имота, в които е избягал.

Изрично, вещите лица по делото – психиатър и психолог, изразиха мнение – поддържайки заключението си от експертизата в ДП – че свид. С. не страда от психично заболяване, и може да дава достоверни показания и участва в провеждани с негово участие процесуално следствени действия.

Показанията на свид. Г. Г. съдът цени като верни частично, доколкото тя съобщи за познанството си с В. С., за посещението на баба му – свид. М. А. с внука ѝ, в дома на св. Г. /при баба ѝ/, за да съобщи за инцидента от същата вечер. Но съдът не кредитира показанията на същата свидетелка – Г., досежно оценките ѝ, както за личността на самия свидетел С., така и за подсъдимия. Тези оценки са нейна субективна представа и отношение – един път към

роднината ѝ – П. Т., с когото тя твърди, че има добри отношения, но дори и да е имала проблеми с него – може да са страхува да ги спомене пред съда /доколкото се съобщиха слухове, носени за такива, от останалите свидетели/, и втори път – към свидетеля С., за когото тя каза, че е прекратила добрите си взаимоотношения с него, именно след случката от 29.09.22 г. Затова съдът поставя под съмнение останалите думи на Георгиева.

Съдът преценявайки показанията на разпитаните свидетели М. и Сл. А., В. А., самият В. С., а така също и свид. Г. Г., като цяло, а и досежно конкретизация на времето /календарното!/, за което дават показания в съдебна зала, не можеше да не отчете и съобрази: и социалния статус на същите, образованието им, интелектуална способност, речниковия запас и социалната среда, в която живеят, което се съотнася към начина на изразяване пред съда и възприемането на обществените отношения, по повод начин на уреждане на спорни такива с други членове на обществото, в тяхната, и извън тяхната, семейна и роднинска среда. От тук и съдът не прие за проблем невъзможността тези свидетели да си спомнят точната дата и месец, за които свидетелстват, но приема, че безспорно те всички говорят за един и същи инцидент, предмет на делото.

Изложеното не променя фактите, че св. В. С. е бил в разстроено емоционално състояние, плачещ и търсещ помощ на 29.09.22 г. от първия човек, който се е сетил, че живее наблизо, до местопрестъплението. И е разказвал за своето и на подсъдимия поведение на най-близките си за извършеното от втория противоправно деяние. Нормално е в казуса да няма свидетели очевидци на случилото се.

Показанията на Ив. К., които следва да се приемат за истинни, не допринасят много за изясняване на фактическата обстановка, освен че потвърждават съобщение за престъпление, извършено от П. Т., по повод което е имало заведена полицейска приписка, а Т. е отрекъл и тогава деянието. Показанията на свид. Т. Димитрова съдът също кредитира изцяло, но те също не допринасят за изясняване на факти и обстоятелства, свързани с обвинението – освен, че почти година след престъплението, предмет на делото, тази свидетелка е имала битов скандал с роднини на В. С., за които като социална среда съдът по-горе отчете особености на бита и отношенията.

В този ред на мисли, съдът не приема доводите на защитата – че липсват доказателства за вина и авторство към престъплението, за което е повдигнато обвинение и се търси отговорност от П. Т..

Изложеното до тук, доказва според съда вина и авторство на деянието - към подсъдимия.

От правна страна:

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът прие, че подс. П. В. Т. от обективна и субективна страна е осъществил състава на престъплението по чл.157 ал.4 от НК вр. чл.18 ал.1 от НК.

От обективна страна – На 29.09.2022 г. в с. Б.п., обл. В., подс. П. Т.,

целувал в областта на бузите, устните, пъхал езика в устата, стискал в областта на задните части, свалил панталоните и обърнал задните части на лице от същия пол, ненавършило 14 г. възраст – В.Р.С., роден на 17.04.2009 г., към половия си орган /пенис/, за да осъществи полово сношение и действия на полово удовлетворение, като притискал с крак в гърба, поставения да лежи на земята С..

До полово сношение и удовлетворяване половото желание - чрез действия, на подс. Т., не се стигнало, поради това, че малолетният С. се отскубнал и избягал от мястото, където е бил поставен в положение на ограничаване свободното му движение и възможност за физическа защита. / т.е. възпрепятстване продължаването на действията на подсъдимия е предизвикано от самия пострадал, прекъснал поведението на Т./

От субективна страна – подс. Т. е действал при условията на пряк умисъл, тъй като е съзнавал, че : действията му имат сексуален характер, целят и биха довели до сношаване и полово удовлетворение от една страна, съзнавал е, че обекта на половия акт е лице от мъжки пол от друга страна, т.е. като неговия, и накрая – съзнавал е че, за да постигне намисленото /осъществяване на полово сношение и свое полово удовлетворение/, той е ползвал словесни намеци и подтикване на пострадалия към такива действия, употребил е дори физическа сила спрямо С. / не съставомерен принципно към този състав на престъпление елемент – по ал.4 на чл. 157 НК/ , за да опита да постигне целта си – задържане с ръце, бутане на земята, притискане с крак. И най-накрая, поради отношенията си с малолетния – приятелски с негов родител и познанство между самите извършител и пострадал, Т. е бил информиран и за възрастта на св. С., знаел е, че той е малолетен. И съзнавайки всички тези обстоятелства, извършителят е предвиждал и искал настъпването на последиците - сношение и полово удовлетворение с обект „малолетното лице“. Т.е. подсъдимият е съзнавал обществено опасния характер на своето деяние, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици от него и е искал настъпването им, евентуалното алкохолно опиянение е състояние, в което подсъдимият сам се е поставил и не може да изключи вината, респ. умисъла му. Не осъществяването на изпълнителното деяние докрай е по причини извън волята и намеренията на дееца – поведението на самия пострадал, успял да предотврати както проникването в ануса, така и други интимни действия от страна на Т., които да доведат до полово удовлетворяване на последния.

Съдът намира, че причините за извършване на престъплението са ниското правно съзнание на подсъдимия, незачитане телесната неприкосновеност другиму, незачитане и крехката психика и доверие на лицата, на по-ниска възраст, конкретно малолетни, желанието на подсъдимия да се задоволи своя физическа, сексуална потребност, чрез полово сношение и други действия, водещи до негова полова задоволеност, без значение съгласието или не на лицето, с което ще се сноши или ще ползва, за да се удовлетвори без сношение, без значение и пола на лицето за извършителя,

игнорирайки обстоятелството – несъгласие на пострадалия, незачитане достойнството и себеуважението на друг човек и то на такава възраст – „дете“ по смисъла на българското законодателство, и всичко това – под въздействието алкохола, което също е допринесло /придало „смелост“ / за поведението на извършителя Т. .

По вида и размера на наказанието:

За извършеното от подс. Т. престъпление по чл.157 ал.4 от НК вр. чл.18 ал.1 от НК е предвидено наказание "лишаване от свобода" за срок от две до шест години / **в ред. на НК към момента на деянието !/**.

При определяне размера на наказанието, съдът отчете като смекчаващи отговорността обстоятелства: чистото съдебно минало на дееца и най-вече степента на недовършеност на деянието – спряло във фазата на опита. Съдът не може да отчита като отегчаващи вината обстоятелства, като поиска прокурора, младата възраст на пострадалия /13 г./, непризнаване вината от подсъдимия и не даване на обяснения от него, както и предишни осъждания на дееца, тъй като: възрастта на пострадалия е отчетена вече от законодателя, като съставомерен елемент от деянието – наказуемо по текста от НК, за който е повдигнато обвинение , именно като осъществено спрямо ненавършило 14 г. възраст лице / в случая дори е малко преди навършването на тази максимална да престъпния състав възраст/, нито липсата на съдействие от страна на подсъдимия чрез не даване на обяснения, а още повече непризнаване на вината и авторство, тъй като това са негови /на подсъдимия/ права в производството и той преценява сам да се възползва ли от тях и каква позиция на защита за вземе. Настъпилата реабилитация пък, е заличила за в бъдеще / след 22.05.2020 г. / последиците от всички предходни осъждания на дееца / две, по чл.234 Б ал.1 от НК и чл.195 ал.1 т.5 от НК/, поради което съдът следва да приеме чистото съдебно минало на Т. за факт – към момента на настоящето престъпление.

Изхождайки от посочените обстоятелства, съдът определи на подс. П. Т. наказание - *"лишаване от свобода"* за срок - минимума по съответния текст от НК - **две години**, при съобразяване разпоредбата на чл.36 от НК, след като прие, че наказание в този размер би отговаряло на специалната и генерална превенция по българското наказателно право.

За подс. Т. освен това са налице предпоставките на *чл.66 ал.1 от НК* за отлагане изтърпяването на наложеното наказание "лишаване от свобода". Той не е осъждан за престъпление от общ характер към момента на извършване на деянието, наложеното му наказание е за срок по-малък от три години, поради което съдът намери, че за постигане целите на наказанието и за поправянето на подсъдимия, не е необходимо ефективно изтърпяване на наложеното му с настоящата присъда наказание. Предвид чистото му съдебно минало към датата на извършване на престъплението, съдът счете, че изпитателният срок следва да бъде определен в минималния размер, установен в закона - **три години**.

По разноските:

На основание чл.189 ал.3 от НПК съдът осъди подсъдимия да заплати по сметка на ОД-МВР-В. направените по делото разноси за вещи лица / в хода на досъдебното производство/, в размер на общо 511,20 лв., както и да заплати по сметка на РС-Б., направените по делото разноси за вещи лица в съдебното производство, в размер на общо 200,00 лв.

Воден от изложеното, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: